

РЕШЕНИЕ

№ 637

гр. Пловдив, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разглежда докладваното от Екатерина Вл. Мандалиева Въззивно гражданско дело № 20215300502265 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

Въззивният съд е сезиран с жалба с вх.№6828/26.07.2021г депозирана от А. Р. П. с ЕГН-*****, от гр. П., ул. ***, чрез процесуалния му представител адв. К.О., със съдебен адрес: гр. П., ул. *** против Решение №1016/21.06.2021г постановено по гр. д. №17 348/2020г. на РС Пловдив, двадесет и втори гр. състав, с което са отхвърлени предявените от А. Р. П., срещу „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, ЕИК 831558413, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Никола Вапцаров“ № 55, искове за прогласяване за недействителна клаузата от договор за наличен паричен превод от 19.11.2020 г. , с която се начислява такса в размер на допълнителни 5 % над горницата от монети от 10 лева, мин 10 лева, като неравноправна по смисъла на чл.143, ал.1, вр. с чл.146, ал.1 ЗЗП и поради противоречие със закона – чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.25, ал.2 ЗБНБ и осъдителен иск, по чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД, за присъждане на сумата в размер на 10 лева, недължимо платена по нищожната клауза по договор за наличен паричен превод от 19.11.2020 г. , с която се начислява такса в размер на допълнителни 5 % над горницата от монети от 10 лева, мин 10 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исквата молба в съда – 23.12.2020 г. до окончателното плащане.

С постановеният съдебен акт в полза на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД са присъдени разноси в размер на 100 лева.. Решението на първоинстанционния съд се обжалва, като незаконосъобразно, необосновано, неправилно и постановено в противоречие със събрания доказателствен

материал, по съображения подробно изложени в жалбата. От съда се иска да постанови решение, с което да отмени първоинстанционния акт и вместо това да уважи предявените искове. Претендират се присъждане на разноски, съгласно представения списък с направени такива. Възражава се относно претендираните разноски на другата страна, моли се при отхвърляне на жалбата, същите да бъдат редуцирани до 100лв възнаграждение за юрисконсулт.

Въззиваемата страна „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, ЕИК 831558413 оспорват жалбата като неоснователна, по съображения подробно изложени в отговора. Молят да се потвърди първоинстанционния акт като правилен и законосъобразен. Претендират разноски, съгласно представения списък с направени такива. Възражава се относно претендираните от жалбоподателя разноски, като прекомерни.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното:

Жалбата са подадена в законния срок, от страна имаща правен интерес да обжалва, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд е приел за неоснователни исковете за прогласяване за недействителна клаузата от договор за наличен паричен превод от 19.11.2020 г., с която се начислява такса в размер на допълнителни 5 % над горницата от монети от 10 лева, мин 10 лева, като неравноправна по смисъла на чл.143, ал.1, вр. с чл.146, ал.1 ЗЗП и поради противоречие със закона – чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.25, ал.2 ЗБНБ, поради което ги е отхвърлил. Доколкото е прието, че сумата в размер на 10 лева е платена на валидно правно основание, съобразно сключен между страните договор за наличен паричен превод, по който е уговорено възнаграждение в размер на 10 лева за превод на монети, то решаващият съд е посочил, че същата не подлежи на връщане, тъй като се явява дължимо платена, поради което е отхвърлил и иска по чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД, за присъждане на сумата в размер на 10 лева, недължимо платена по нищожната клауза по договор за наличен паричен превод от 19.11.2020 г.

Недоволен от постановеният съдебен акт е останал жалбоподателят, който в жалбата навежда оплаквания, че начислената от „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, такса е нищожна на основание чл.146 ал.1 ЗЗП, защото: не е индивидуално уговорена; сключена е в нарушение на принципа на добросъвестността; таксата създава съществено и необосновано несъответствие между насрещните престации на страните; начислените такси противоречат на императивните норми на чл.25 ал.2 ЗБНБ.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. След като са изчерпани контролните функции на въззивният съд, той проверява само посочените в жалбата правни изводи,

законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд, като взема предвид установените във въззивното производство новооткрити и новонастъпили факти./
В този смисъл е Решение №200 от 23.06.2015г. на ВКС по гр.д.№6459/2014г., четвърто г.о. ГК

В конкретният случай обжалваният акт е валиден и допустим. Пред настоящата инстанция не са събрани доказателства за новооткрити или новонастъпили факти, поради което съдът постановява съдебният си акт на база събраните пред първата инстанция доказателства.

С определение на ПРС от 11.03.2021 г. като безспорно между страните е прието, че същите са сключили договор за наличен паричен превод от 19.11.2020 г., по повод извършен от ищеца касов превод на каса в офис на ответната Банка в полза на физическо лице, клиент на банката на сумата в размер на 400 лева, от които 370 лева – книжни банкноти, за която услуга му е начислена такса в размер на 3 лева и 30 лева под формата на 15 монети по 2 лева, за което му е начислена такса в размер на 10 лева, с основание т.2.3.3. от Тарифа на банката. Безспорно е, че ищецът е заплатил на банката така начислените такси в общ размер на 13.00 лева.

Установено е, че ищецът е използвал услугите на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД в качеството си на физическо лице, без същите да са били предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. От друга страна, услугите свързани с изпълнение на налични парични преводи, представляват платежни услуги по смисъла на чл.4 т.6 от ЗПУПС и като такива попадат в търговската дейност на Банката по смисъла на чл.2 ал.2 от Закона за кредитните институции. С оглед на това, настоящият съдебен състав споделя извода на първоинстанционния съд, че отношенията между страните се характеризират като потребителски и като такива за същите следва да се приложат разпоредбите на ЗЗП.

По отношение на наведените от жалбоподателя оплаквания:

Твърди се от жалбоподателя, че таксата за внасяне на пари в наличност по платежна сметка е начислена на основание на неравноправна клауза по смисъла на чл.143 ал.1 ЗЗП, доколкото клаузата не е индивидуално уговорена. Установява се по безспорен начин, че таксите са предвидени в предварително изготвена от банката Тарифа, публикувана в сайта на Банката и налична на хартиен носител в офиса на банката, в който е извършен превода. Дори да се приеме, че ищецът не е бил запознат предварително с Тарифата на банката, в какъвто смисъл за наведени твърдения, към момента на изготвяне от банковия служител на два документа за сумата подлежаща на превод и платежни бележки за начислени такси, ищецът се е запознал с дължимата към банката такса в размер на 10лв за превод на монети. Въпреки предвидената такса за превод на монети, последният не е отказал услугата по превода, напротив с подписване на платежното нареждане се е съгласил да бъде наредена за превод сумата, поради което съдът приема, че между страните е сключен договор за наличен банков превод, а договорената клауза относно дължимата към банката такса в размер на 10лв за превод на монети, доколкото е била ясна и разбираема, не би могла да бъде приета за неравноправна по смисъла на закона..

Настоящият съдебен състав приема, че клаузата не е сключена и в нарушение на принципа на добросъвестността, както и че таксата и не създава съществено и необосновано несъответствие между насрещните престации на страните, по следните съображения: Както бе посочено по-горе Тарифата на Банката е публикувана и е общодостъпна, което предоставя възможност на всяко лице да направи преценка дали е съгласен с цената на предложените услуги и съответно дали желае да влезне в правоотношение с Банката за изпълнение на платежни операции. В конкретният случай недобросъвестността следва да се разгледа с оглед правните и последици - постигане на значително неравновесие между правата на търговеца и тези на потребителя. Тази несъразмерност е значителна, когато е налице съществено несъответствие в насрещните престации на страните по договора, водеща до тяхната не еквивалентност, както и несъответствие във възможността им да упражняват своите права за защита на договора.

В конкретният случай за паричен превод от 400лв, ищецът е заплатил 13.00лв, 10.00 лв от които за превод на монети. Ето защо, дори да се приеме, че подобно съотношение би могло да бъде отчетено като несъразмерно, то не би могло обаче да се приеме за значително неравновесие в отношенията между страните.

Касаещо оплакването, че начислените такси противоречат на императивните норми на чл.25 ал.2 ЗБНБ, съгласно която банкнотите и монетите, издадени от банката, са платежно средство и задължително се приемат за плащания в пълната им номинална стойност без ограничения. В конкретният случай Банката не е нито отказала да приеме монетите като платежно средство, нито е отказала плащане в пълната им номинална стойност. Единствено е уговорено по-високо възнаграждение за внасянето на монети. Последното обстоятелство не обуславя извода за нарушение на императивните норми на чл.25 ал.2 ЗБНБ.

Доколкото не се установи от събраните по делото доказателства, клаузата в договора за наличен паричен превод за заплащане на такса в размер на 10 лева да е недействителна, поради нейния неравноправен характер по смисъла на чл.143, ал.1 ЗЗП или като противоречаща на разпоредбата на чл.25, ал.2 ЗБНБ, то предявените искове се явяват неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

Гореизложеното обосновава извода, че сумата в размер на 10 лева е платена на валидно правно основание, съобразно сключен между страните договор за наличен паричен превод, по който е уговорено възнаграждение в размер на 10 лева за превод на монети, поради което същата като дължимо платена не подлежи на връщане. Ето защо и предявеният иск с правно основание чл.55 ЗЗД следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Първоинстанционният съд е достигнал до правилни и законосъобразни изводи, поради което постановеният съдебен акт следва да бъде потвърден, а жалбата като неоснователна, оставена без уважение.

С оглед изхода на спора, на въззиваемата страна се дължат разноски, представляващи

адвокатско възнаграждение, които като взе предвид направеното възражение за прекомерност на същите, както и обстоятелството, че се касае за иск на потребител, съдът намира, че разноските следва да бъдат редуцирани до 100лв.

Мотивиран от горното Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1016/21.06.2021г постановено по гр. д. №17 348/2020г. на РС Пловдив, двадесет и втори гр. състав,

ОСЪЖДА А. Р. П., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. *** да заплати на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, ЕИК 831558413, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Никола Вапцаров“ № 55 сумата в размер на 100 лева – разноски в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____